

Uitgebreide Commissievergadering Gemeentelijke herindeling

De vaste kamercommissie voor Binnenlandse Zaken heeft op 11 maart 1985 gediscussieerd over de Notitie Gemeentelijke herindeling van Minister Rietkerk.

De belangstelling alom in het land voor dit onderwerp werd gedemonstreerd door de overweldigende belangstelling voor deze vergadering: zij vond – en dat is een unicum – plaats in de Ridderzaal, de enige zaal in het Binnenhofcomplex dat het aantal belangstellenden dat zich had gemeld (ongeveer 400) kon opnemen.

De woordvoerder voor de VVD-fractie, Lauxtermann, betoogde dat de Minister in zijn notitie Gemeentelijke herindeling uitgaat van versterking van de laagste bestuurslaag, de gemeente, in ons stelsel van het binnenlands bestuur. De VVD-fractie steunt dit, ervan uitgaande dat in onze gedecentraliseerde eenheidsstaat de rol en de taken van de gemeenten zeer belangrijk zijn en dat krachtige gemeenten nodig zijn om verdergaande centralisatie naar rijk en provincies tegen te gaan en decentralisatie te bevorderen.

De taken van de gemeenten zijn bovendien vooral de laatste decennia snel toegenomen.

De VVD betoogde dat de gemeenten voldoende gewicht moeten hebben om bestuurskracht, deskundigheid en doeltreffend beheer te waarborgen en als één bestuurslaag – vlak bij de burgers – te kunnen functioneren. Voorzover niet aan deze doelstellingen wordt voldaan is herindeling van gemeenten nodig. Herindelingsplannen moeten ook bij voorkeur systematisch en samenhangend ter hand worden genomen. Daarbij is een getalscriterium als **ijkpunt** nodig, zij het dat dit dus niet als „valbijl” mag werken.

Naast een getalscriterium spelen andere ijkpunten als de fysiek-geografische situatie, maatschappelijke samenhang, de opvattingen ter plaatse en dergelijke een even grote rol. Herindelingsplannen kunnen dan ook – zoals in de praktijk ook gebeurt – resulteren in kleinere gemeenten dan met 10.000 inwoners. Eveneens kunnen grotere gemeenten ontstaan en zelfs gemeenten met meer dan 10.000 inwoners worden opgeheven.

Iedere herindeling moet zorgvuldig op haar eigen merites en problemen worden gezien. De VVD wil niet meegaan met het advies van de Raad voor het binnenlands bestuur, die aan regering en parlement beredeneerd heeft aanbevolen om enkele streefcriteria voor de grootte van de gemeente te hanteren en wel of 15.000 of 24.000 inwoners. Evenmin wilde zij zich hard vastleggen op een absolute ondergrens (de Raad voor het binnenlands bestuur noemt als zodanig 6000 à 7000 inwoners). Zij vond het 10.000 inwonerscriterium dat de Minister hanteert als **ijkpunt** dan ook aanvaardbaar. (Met de genoemde restricties.) Als, voor de VVD belangrijke, uitgangspunten noemde Lauxtermann nog dat in principe geen overwegend landelijke gemeenten dienen te worden samengevoegd bij overwegend stedelijke gemeenten en dat sterke randgemeenten rond centrumste-

den belangrijk zijn, dat derhalve dergelijke randgemeenten in principe niet dienen te worden samengevoegd met de centrumsteden.

De financiële gevolgen van herindelingsplannen voor de nieuw gevormde gemeenten blijken in het algemeen bepaald niet alarmerend te zijn, integendeel: het aantal artikel 12-gemeenten is na een aantal herindelingsplannen plaatsgevonden heeft aanzienlijk teruggelopen. De VVD acht het commentaar van de regering op andersluidende rapportages zakelijk gefundeerd en overtuigend.

De VVD-fractie besteedde in de U.C.V. veel aandacht aan de bij herindelingsplannen te volgen procedures. Met name drong zij aan op drastische bekorting van de tijdsduur tussen de eerste plannen en het tot stand komen van herindelingswetten.

Zij juichte de opvatting van de Minister dat de rol van de provincies in het herindelingsproces dient te worden versterkt van harte toe. Met name stemt de VVD graag in met het voornemen van de Minister om de vaststelling van door de colleges van Gedeputeerde Staten opgestelde herindelingsplannen op te dragen aan de Provinciale Staten. De rol van de wetgever kan daarbij meer marginaal zijn. De VVD-fractie acht dat winst voor de democratie – verschuiving van politieke medeverantwoordelijkheid naar de provincies – waarnaast de voorgestelde procedure tijdswinst kan opleveren.

Eveneens het overwegen waard achtte hij de gedachte van de Minister om minder ingrijpende grenswijzigingen helemaal aan de provincies over te laten.

Samenvattend concludeert de VVD dat de broodnodige versterking van het laagste – maar in democratisch opzicht wellicht het belangrijkste – bestuursorgaan: de gemeente in sommige gevallen het offer van opheffing van kleine gemeenten rechtvaardigt.

(Voor nadere informatie: mr. H.Th.M. Lauxtermann, tel. 070-614911, tst. 2035.)

Wet Bodembescherming

De Wet Bodembescherming vormt na de Wet Verontreiniging Oppervlaktewater (1970) en de Wet Luchtverontreiniging (1972) en enkele meer specifieke milieuwetten voorlopig het sluitstuk van de milieuwetgeving voor de sectoren bodem, lucht en water. Het belang van deze wet is erin gelegen, dat nu de wettelijke belemmering wordt opgeheven voor een noodzakelijke aanpak van de bodembescherming. Recente „milieu-gebeurtenissen” hebben het belang van de bodem als milieu-factor onderstreept.

Dit wetsontwerp biedt de mogelijkheid tot bodembescherming, dat wil zeggen preventie. Natuurlijk is dat een veel betere weg dan die van het moeten ingrijpen na ongelukken; bodemsanering is geweldig kostbaar.

Kaderwet

De Wet Bodembescherming heeft de vorm van een kaderwet. Dat wordt verdedigd, omdat op het ogenblik vaak de (wetenschappelijke) kennis nog ontbreekt om allerlei concrete normen te onderbouwen. Daarom zullen die in de loop van de tijd door middel van Algemene Maatregelen van Bestuur (AMVB's) worden vastgesteld. Daartoe verleent deze wet de bevoegdheid aan de regering.

Het bezwaar is echter, dat op deze manier de rechten van het parlement bij het vaststellen van de normen buiten het zicht raken. Omdat bovendien, nu het concrete beleid dus nog geen gestalte heeft, óók de financiële gevolgen van een en ander nog onduidelijk zijn, ontmoet deze procedure bij de VVD ook kritiek. Daarnaast is er immers het gevaar, dat regelgeving, die aan alleen de regering is gedelegeerd, de bureaucratische perfectiedrang in de hand werkt. Regelgeving die uit handen gegeven wordt, kan in principe ongeremd groeien! Onder deze omstandigheden is het dus nog niet duidelijk, wat het uiteindelijke beleid zal zijn.

VVD-woordvoerder Te Veldhuis heeft derhalve een amendement ingediend, dat erin voorziet om een AMVB, na de in de wet voorgeschreven inspraakprocedure, eerst aan de Kamer voor te leggen, die dan binnen een maand de wens kan uiten om die materie bijvoorbeeld wettelijk te regelen of eerst nog eens met de Minister(s) te bespreken.

Bodemkwaliteitseisen

Met name omdat de VVD het stellen van bodemeisen bij uitstek een politieke aangelegenheid vindt, is pure delegatie aan de regering hier niet juist. De gevolgen van dit beleid kunnen namelijk zeer ingrijpend zijn; bijvoorbeeld voor de bestemming van een gebied of voor de uitoefening van een bepaald misdrijf.

Voor wat betreft de bodemkwaliteitsdoelstellingen waren er vragen over het vaststellen van een voor het hele land eenduidig beleid. De VVD vindt de ecologische functie van de bodem, die in het ontwerp niet officieel maar wel de facto de eerste plaats inneemt, niet in heel Nederland nú al een geschikte toetssteen. Dat is soms een utopische doelstelling en technisch en financieel voorlopig onhaalbaar (denk aan de Volgermeerpolder of ontgrondingen). De VVD vindt, dat rekening moet worden gehouden met het huidig gebruik van de bodem. In natuurgebieden kan men meteen beginnen met zware beschermingseisen, maar die kunnen niet nu al in heel Nederland worden opgelegd.

Een verder bezwaar van de voorgestelde regeling is, dat het nogal centralistisch werkt. De centrale overheid schrijft aan gemeenten en provincies min of meer voor, welke kwaliteitseisen gehanteerd moeten worden. De VVD vindt daarom een goede inspraak van alle belanghebbenden dringend noodzakelijk.

Bij de concrete invulling van de kwaliteitsdoelstellingen kiest de VVD-fractie ervoor, dat de normen goed (wetenschappelijk) worden onderbouwd. We moeten oppassen voor een te hoog ambitieniveau; en bovendien moeten de financiële haalbaarheid en praktische hanteerbaarheid in het oog gehouden worden.

Voldoende differentiatiemogelijkheden moeten gehandhaafd blijven. Zo zou een universele toepassing van alleen het ecologische criterium andere functies van de bodem, bijvoorbeeld als productiefactor in de agrarische sector, in het gedrang kunnen brengen.

Financiële aspecten

Zoals eerder vermeld, heeft de VVD voorgesteld om ook de invulling van deze raamwet aan het parlement voor te leggen. Aangezien de financiële consequenties nog niet duidelijk zijn, lijkt dit geenszins overbodig.

Artikel 49 van dit wetsvoorstel maakt het mogelijk een heffing in te stellen ter bestrijding van de kosten van het bodem beschermingsbeleid.

De VVD is niet geharmerd van het idee ook dit bij AMVB te doen geschieden. Zoiets zou eigenlijk bij wet moeten gebeuren. De vorm, waarin zo'n heffing tot stand komt, is immers bepalend voor de uiteindelijke doelmatigheid ervan.

Een andere zaak is, dat het goed zou zijn, als bedrijven en particulieren zich zouden kunnen verzekeren tegen de aansprakelijkheidsstelling in verband met milieuschade. Er is gesuggereerd om een integrale milieu-aansprakelijkheidspolis een kans te geven. Misschien is het beter om niet alleen het aspect van de bodem eruit te lichten.

Tot nu toe werd schade van milieu-vervuiling (bodemsaneringen!) door de gemeenschap gedragen, ofwel omdat de „dader“ onbekend was, of omdat die niet meer bestond. Het zou een goede zaak zijn als daar door middel van een verzekering verandering in kwam. Ofwel door andere vormen van financiële zekerheidsstelling.

(Voor nadere informatie: mr. A.J. te Veldhuis, tel. 070-614911, tst. 2288.)

VVD-fractie tegen wettelijke legitimatieplicht

In de Tweede Kamer is de behandeling van het wetsontwerp inzake niet op naam gestelde spaarbewijzen afgerond. In feite betrof de behandeling zelve een achterhaalde zaak. Reeds in 1982 had het bank- en effectenwezen een overeenkomst gesloten met de Nederlandsche Bank teneinde de fraude met spaarbewijzen te beteugelen. Dat was hoog nodig. Uit onderzoeken van het Centraal Planbureau was gebleken dat maar liefst 90% van de rente genoten op niet op naam gestelde spaarbewijzen voor de fiscus werd verzwegen.

Het bank- en effectenwezen sprak met de Nederlandsche Bank af in het vervolg bij de aan- en verkoop van dergelijke spaarbewijzen registratienota's op te zullen maken, en met de zorgvuldigheid welke in het maatschappelijke verkeer betaamt zich te vergewissen van de juistheid van de opgegeven naam van de koper c.q. de verkoper. Via de aldus opgemaakte registratienota kon de fiscus eventuele fraude bestrijden. De wet die de Kamer heeft behandeld diende er alleen maar voor om de gesloten overeenkomst algemeen verbindend te verklaren voor de instellingen die met spaarbewijzen te maken hebben. Maar de PvdA greep dit debat aan om de invoering van een wettelijk verplichte legitimatie voor te stellen voor alle transactie's met het bank- en effectenwezen. Tegen dit PvdA-voorstel heeft de VVD-fractie zich krachtig verzet. Overigens was het nogal pikant dat dezelfde PvdA-woordvoerder Kombrink die nu een legitimatieplicht voorstelde, twee jaar daarvoor als Staatssecretaris van Financiën een legitimatieplicht had afgewezen.

De VVD-fractie voerde voor haar afwijzende houding een aantal argumenten aan. In de eerste plaats zou een dergelijke legitimatieplicht een grove inbreuk betekenen op de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de burgers. Bij iedere financiële transactie van duurzame aard zou immers legitimatie verplicht worden. Terecht sprak minister van Financiën Ruding er zijn verbazing over uit dat enerzijds de PvdA de gedachte aan een persoonsbewijs zoals kortgeleden door het CDA voorgesteld met kracht afwees, maar anderzijds voor financiële transactie wel een verplichte legitimatie voorstelde. Bovendien kan een dergelijke

lijke verplichte legitimatie alleen maar via een door de overheid uitgegeven persoonsbewijs. Niet alle Nederlanders hebben immers een rijbewijs of een paspoort.

Tot slot is een dergelijke legitimatieplicht ook helemaal niet nodig om de fraude adequaat te bestrijden. Sedert de overeenkomst waarbij de banken zich hebben verplicht registratienota's op te maken is de afzet van spaarbewijzen namelijk zeer sterk gedaald.

Omdat het CDA het met de VVD-fractie en met de minister van Financiën eens was kreeg de PvdA haar zin niet. Wel werd een VVD-motie aangenomen die vroeg om eenzelfde soort overeenkomst als voor de niet op naam gestelde spaarbewijzen ook voor andere financiële transacties van duurzame aard zoals het openen van een rekening en het huren van een safeloket te sluiten. Hierdoor kan in de toekomst worden voorkomen dat de fiscus bij haar controle op rekeningen stuit op namen als Hendrik VIII of Paus Paulus de VI.

De minister van Financiën was het met dit VVD-voorstel eens en zei de motie te zullen uitvoeren. De VVD opstelling inzake de fraude is consequent. De fraudebestrijding verdient alle aandacht, maar niet ten koste van alles. Bescherming van de privacy, het niet onmogelijk maken van een adequaat functioneren van het bankwezen zijn belangrijke randvoorwaarden. Ook met behoud van deze doelstelling is een effectief fraude bestrijdingsbeleid mogelijk.

(Voor nadere informatie: mr. F.H. de Grave, tel. 070-614911, tst. 2855.)

Ontslagrecht

Afgelopen week heeft een UCV plaatsgevonden over inkomensvorming en arbeidsmarkt in het kader van de dereguleringsoperatie.

Een van de onderwerpen dat daarbij ter sprake kwam was het ontslagrecht. Naar de mening van de VVD-fractie een van de belangrijkste onderwerpen.

Het intervenieren op de arbeidsmarkt is ordenend van karakter en is een van de oudste bezigheden van de overheid op het sociaal-economisch terrein.

Regelgeving is enerzijds beschermend voor bepaalde partijen, anderzijds echter een van de factoren die het soepel functioneren van de arbeidsmarkt belemmeren.

Niet voor niets is dit beleidsterrein voor nader onderzoek voor dereguleringsmogelijkheden aanbevolen. De VVD is echter op dit moment nog niet verrukt van de resultaten van de inspanningen van de Regering als wel van de reacties van de sociale partners, de meest belanghebbenden.

Sinds 2 maart 1984 ligt er een unaniem advies van de Stichting van de Arbeid tot verkorting van de ontslagprocedure bij het Gewestelijk Arbeidsbureau. Minister De Koning is met een plan gekomen om, in geval van ontslag, de opzegtermijn van een halfjaar te halveren.

Tegen de zin van het CDA en de Partij van de Arbeid wil De Koning dat de opzegtermijn ingaat zodra de ontslag-aanvraag is ingediend. Deze gaat nu pas in op het moment dat de directeur van het GAB accoord gaat.

De VVD gaat accoord met het voorstel van de Minister. Met name voor het Midden- en Kleinbedrijf is verwezenlijking van dit plan zeer belangrijk.

Tevens mag niet uit het oog worden verloren, dat versoepeling van de ontslagregels, naar de mening van de VVD-fractie, eveneens ten goede komen van de werknemers. Dit in tegenstelling tot de PvdA, die de versoepeling

van het ontslagrecht uitsluitend ziet als nadelig voor de werknemer. Een flexibele arbeidsmarkt biedt zowel voor werknemers als werkgevers vele voordelen. Achter de opzegging tijdens ziekte of zwangerschap om bedrijfseconomische redenen zet de VVD-fractie een vraagteken. Indien de ontslagprocedure is ingezet voordat een werknemer ziek of zwanger wordt, zou deze procedure niet opgeschort moeten worden. Bij ziekte zou het ontslag pas moeten ingaan na herstel.

Verder is overeengekomen, dat de proeftijd bij indiensttreding zal worden verlengd van twee naar drie maanden, terwijl de maximale tijd voor uitzendkrachten wordt verlengd van drie naar zes maanden.

(Voor nadere informatie: drs. N. Rempt-Halmmans de Jongh, tel. 070-614911, tst. 2653.)

Viskwekerijen

Viskweek is in Nederland een beginnende bedrijfstak. Enkele jaren geleden zijn de eerste bedrijven gestart. Zij zijn vooral gericht op de duurdere soorten, zoals paling en forel.

Voor die soorten zijn er voor de kweek redelijke vooruitzichten. Het is daarom de bedoeling van de regering om voor deze beginnende bedrijfstak gunstiger voorwaarden te scheppen. Een aanzet daartoe is beschreven in de Nota Viskweek, die 11 maart in een Uitgebreide Commissievergadering is besproken. Zowel CDA en VVD als de PvdA stonden positief tegenover de voornemens. De belangrijkste voorstellen komen neer op een verbetering van de voorlichting aan (aspirant-)kwekers over bedrijfstechnische aangelegenheden en over visziekten en dergelijke.

Daartoe moet echter ook de nodige wetenschappelijke kennis worden opgedaan. De nota stelt daarom voor een samenwerkingsverband op te richten tussen de Directie der Visserijen (Ministerie), de Landbouwhogeschool en het Centraal Diergeneeskundig Instituut. Een bescheiden hoeveelheid mankracht zal worden ingezet voor een verbeterde begeleiding van viskwekers. In dit kader zal ook worden bekeken of de Organisatie voor de Verbetering van de Binnenvisserij een bijdrage kan leveren. Dat kan echter niet ten laste komen van de sportvisserij, die de belangrijkste financier van de OVB is.

De staatssecretaris gaf het groene licht aan de winning van poot-aal die dan tot consumptie-paling wordt opgekweekt. Omdat de effecten op de natuurlijke palingstand niet bekend zijn, betreft het hier nog een experiment voor 1985. Voor de Nederlandse palingkwekerij is de uitkomst van levensbelang.

Vooruit vanuit de VVD is aangedrongen op een actief beleid om beschikbare Europese geldmiddelen aan Nederlandse viskwekerijen ten goede te doen komen. Zo'n Europese bijdrage kan de kredietwaardigheid van de viskwekerijen aanzienlijk versterken.

(Voor nadere informatie: J. Metz, tel. 070-614911, tst. 2593.)

Uit de Eerste Kamer

Volkshuisvesting blijft zieke sector

De VVD-bijdrage bij de behandeling van de begro-

ting van Volkshuisvesting bestond grotendeels uit het plaatsen van kritische kanttekeningen bij de door PvdA-woordvoerder Van der Ploeg met dankbaarheid geprezen rede van staatssecretaris Brox te Woerden.

Op drie punten blijft de bewindsman in gebreke het regeerakkoord uit te voeren: Huurharmonisatie, de verkoop van woningen aan bewoners en de deregulering.

De VVD-woordvoerder vroeg zich af of elke verdere gezinsverdunding gezien de mate van subsidiëring van het wonen uit publieke middelen aanvaard moet worden.

Als we nu toe zijn aan prioriteit voor verbeteringsprogramma's kan niet tevens de nieuwbouw onverminderd gehandhaafd blijven. En als er teveel geld gaat zitten in subsidiëring, kan men niet betogen dat zowel subject- als objectsubsidies moeten worden gehandhaafd.

Dat zonder enige argumentatie in de huurbrief bij een lage trendmatige huurverhoging een nog lagere harmonisatie wordt vastgesteld, lijkt ongerijmd. Juist nu we met lagere trendmatige verhogingen minder achter de feiten aanhollen moet de kans worden gegrepen om nog bestaande onevenwichtigheden weg te werken.

Als de bewindsman constateert, dat 45% van de woningen nog een huur heeft beneden het minimaal redelijke niveau, is dat toch geen situatie om wat lauw aan voorbij te gaan.

Gemeentelijke heffingen (met name de onroerend goedbelasting) betekenen, dat de gemeenten binnendringen in ruimte die er in de woonlasten eigenlijk niet is, zolang volkshuisvesting het eigen huis nog niet op orde heeft.

Het is een nog steeds zieke sector in ons bestel en het is dus teleurstellend dat juist hier niets ter deregulering in de pijnpijn zit. Met waardering voor hetgeen al is geschied, vinden wij, dat op sommige punten meer kan en moet worden gedaan.

(Voor nadere informatie: jhr. mr. G.O.J. van Tets, tel. 010-525445.)

Buitenlands Beleid

1. Het Strategisch Defensie Initiatief

(abusievelijk „Star Wars" genoemd)

De VVD heeft in de Tweede Kamer 5 criteria naar voren gebracht: 1. werkt het? 2. is het kosten-effectief? 3. is het stabiliserend? 4. verhoogt het de veiligheid van West-Europa? 5. vergroot het de kans op tweezijdige vermindering van massavernietigingswapens? Alleen als deze vragen door het Amerikaanse onderzoek positief zullen worden beantwoord, kan de VVD vóór zijn. Onze houding is openkritisht. Wij zijn het eens met het beleid van de Ministers Van den Broek en De Ruiter, die een dialoog zonder vooringenomenheid over SDI met de NAVO-partners willen aangaan. De vooringenomen negatieve houding van de PvdA wijst de VVD echter af.

De opponenten tegen SDI stellen, dat het „afschrikkingsevenwicht" door SDI wordt aangetast. Dat is bijvoorbeeld de positie van Mient Jan Faber. Het IKV en de oppositie pleiten nu dus eigenlijk voor dit kernwapenevenwicht als vredebevorderend. De VVD zegt dat al decennia. De opponenten erkennen daarmee het belang van een hoofdthema van de liberale vredespolitiek. Het is goed dat we in dit land van elkaar blijven leren!

De critici van President Reagan dienen wel te beseffen, dat in de USSR al jarenlang ruimtewapens worden onderzocht, getest en ontwikkeld. Behalve de anti-satelliet

en straalwapens is de USSR een groot anti-raketstelsel aan het bouwen, dat in strijd kan zijn met het Salt I accoord. Wie de ruimtebewapening wil indammen moet dat *tweezijdig* doen, anders is het een hopeloos streven.

Hoewel SDI nog zeer lang géén alternatief voor het huidige afschrikkingsevenwicht zal bieden, en Reagan's visie op een wereld zonder kernwapens nog een zeer vaag vergezicht is, kan een deel van de nieuwe technologie die mede voor SDI ontwikkeld wordt, wel een stabiliserend effect hebben. Als het mogelijk is, de kwetsbaarheid van vergeldingslandraketten te verlagen, vermindert de behoefte van land A om steeds meer offensieve kernwapens op te stellen om een ontwapenende eerste klap van land B onmogelijk te maken. Dit zou een impuls aan het wapenverminderingsoverleg kunnen geven. Men moet *dus* niet alle nieuwe technologie als destabiliserend afwijzen, maar dit kritisch blijven onderzoeken. *Als* SDI aan de vijf criteria zou voldoen, zal het ook de dreiging van de Sovjet-raketten tegen West-Europa kunnen wegnemen. Ook dat is een reden thans niet star tégen te zijn. Want *als* dit zo zou zijn, zou het vergaande wederzijdse vermindering van middellange afstandskernraketten mogelijk kunnen maken. (Dit is overigens nog speculatief.)

2. Afghanistan

De ontspanning van 1971-1979 is stukgelopen op een aantal gebeurtenissen, waarvan de bezetting van Afghanistan zeer belangrijk was. De omvang en betekenis van deze oorlog wordt sterk onderschat: in vijf jaar naar schatting 1 miljoen doden, 4,7 miljoen vluchtelingen, en wellicht 2 miljoen interne vluchtelingen. De menselijke rekening zal nog hoger worden, ook voor de Sovjet-soldaten. Door deze oorlog wordt ook Pakistan gedestabiliseerd. De Sovjet-luchtmachtbases in Afghanistan bedreigen de veiligheid in het Perzische Golfgebied. De VVD heeft daarom een motie ingediend, die met 149 tegen 1 werd aangenomen. In de motie wordt de regering gevraagd humanitaire hulp aan de oorlogsslachtoffers te geven en met de bondgenoten pressie op de USSR te blijven uitoefenen om zich uit Afghanistan terug te trekken.

(Voor nadere informatie: J.J.C. Voorhoeve, tel. 070-614911, tst. 2015.)